

кодексом за порушення деяких прав і свобод громадян, а також узаконення відповідальності за екоцид, геноцид та інші.

Список використаних джерел:

1. Заворотченко Т. М. Конституційно-правові гарантії прав і свобод людини і громадянина в Україні [Електронний ресурс]: Т. М. Заворотченко. – Режим доступу: http://irbis-nbuv.gov.ua/cgi-bin/irbis_low/cgiirbis_64.exe?C21COM=2&I21DBN=ARD&P21DBN=ARD&Z21ID=&Image_file_name=DOC/2002/02ztmlgu.zip&IMAGE_FILE_DOWNLOAD=1
2. Гарантії прав і свобод людини і громадянина в Україні [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://pidruchniki.com/>
3. Юридичні гарантії прав людини та громадянина [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.lutskrada.gov.ua/yurydychni-garantiyi-prav-lyudyny-ta-gromadyanyna>
4. Конституція України: Закон України від 28.06.1996 № 254к/96-ВР // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 30. – Ст. 141.

Овчаренко К.О.

студентка,

Науковий керівник: Пелех І.В.

кандидат юридичних наук, викладач,

Запорізький національний університет

ГРОМАДЯНСТВО УКРАЇНИ

Важливим структурним елементом правового статусу особи є громадянство – стійкий політико-правовий зв'язок людини з державою, у відповідності до якого на неї розповсюджується суверенна державна влада як у межах держави, так і поза нею.

Громадянство створює єдині взаємні права та обов'язки для людини і держави. Саме з ним пов'язані найсуттєвіші наслідки для обох сторін – обсяг прав, обов'язків і відповідальності держави та громадянина.

Інститут громадянства і його проблеми знайшли відображення у працях В. Я. Бойцова, Л. Д. Воєводіна, А. І. Денисова, А. М. Колодія, В. В. Кравченка, А. В. Мещерякова, А. Ю. Олійника, В. Ф. Погорілка, П. М. Рабіновича, В. М. Сафронова, Ю. М. Тодики, О. Ф. Фрицького, М. І. Хавронюка, В. М. Шаповала та ін. Історичні аспекти становлення та розвитку інституту громадянства в Україні досліджували О. Л. Копиленко, В. С. Кульчицький, О. М. Мироненко та ін.

На думку Т. Хаммара «громадянство України» – є основою держави, це важлива ланка сучасної світової політичної системи. І якщо територія держави визначається географічними кордонами, то кордони між народами визначаються законами про громадянство [1].

Науковець Подаєнко Ю. Л. зазначає, що поняття «громадянство» – це «активне членство» у суспільно-політичному житті соціуму [2].

Західний дослідник Е. Лінклейтер визначає громадянство як членство у політичній спільноті, що є показником та проявом ідентичності людей [2].

Відповідно до статті 1. Закону України «Про громадянство» громадянство України – це правовий зв'язок між фізичною особою і Україною, що знаходить свій вияв у їх взаємних правах та обов'язках [3].

Громадянство – це належність особи до даної держави, внаслідок якої на особу поширюються суверенні права держави і забезпечується захист її прав і законних інтересів як всередині країни, так і за її межами. Громадянство виступає як своєрідний загальний, тривалий, стійкий зв'язок, необмежений територіально-просторовими сферами України, як гарант (необхідна умова) забезпечення особі активної і вирішальної участі в управлінні справами суспільства і держави [4].

На нашу думку, громадянство – це зобов'язання кожної людини дотримуватися Конституції та законів держави та виконувати покладені на нього державою обов'язки.

Громадянин не може бути позбавлений громадянства і права змінити громадянство. Громадяни України незалежно від підстав отримання громадянства мають рівні конституційні права і рівні перед законом. Громадянин України не може бути вигнаний за межі України чи виданий іншій державі. Україна захищає своїх громадян за кордоном.

Законодавство України про громадянство ґрунтується на таких принципах:

1) єдиного громадянства – громадянства держави Україна, що виключає можливість існування громадянства адміністративно-територіальних одиниць України. Якщо громадянин України набув громадянство іншої держави або держав, то у правових відносинах з Україною він визнається лише громадянином України. Якщо іноземець набув громадянство України, то у правових відносинах з Україною він визнається лише громадянином України;

2) запобігання виникненню випадків безгромадянства;

3) неможливості позбавлення громадянина України громадянства України;

4) визнання права громадянина України на зміну громадянства;

5) неможливості автоматичного набуття громадянства України іноземцем чи особою без громадянства внаслідок укладення шлюбу з громадянином України або набуття громадянства України його дружиною та автоматичного припинення громадянства України одним з подружжя внаслідок припинення шлюбу або припинення громадянства України другим з подружжя;

6) рівності перед законом громадян України незалежно від підстав, порядку і моменту набуття ними громадянства України;

7) збереження громадянства України незалежно від місця проживання громадянина України [5].

Отже, можна зробити висновок, що законодавство про громадянство в Україні є дуже сталим, виваженим, функціональним, демократичним та громадянство тепер визначається не як політико-правовий зв'язок держави і людини, а тільки як правовий зв'язок. Раніше людину могли позбавити громадянства, і найчастіше саме через розбіжності між баченням людиною і державою окремих питань. Зараз в нашій країні існує політичний плюралізм, і вже неможливо позбавити кого-небудь громадянства як через політичні чи релігійні переконання, так і з будь-якої іншої підстави. Суб'єктивного права громадянства ніхто не може позбавити, це є невід'ємне природне право особи,

наприклад, як право на життя, честь та гідність, що виступає гарантією дотримання прав і свобод.

Список використаних джерел:

1. Ладигін С., Нестеренко О. Конституційно-правове регулювання інституту громадянства та проблема подвійного громадянства в Україні. – Режим доступу: <http://www.pravoznaves.com.ua/period/article>
2. Подаєнко Ю. Л. Європейське громадянство: від національного до космополітичного: зб. наук. праць. 2010. – Вип. 109. Том 122.
3. Закон України «Про громадянство України» від 18.01.2001 №2235-III [Електрон. ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/2235-14/ed20010118>
4. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://r.bookap.info/work/126838/Gromadyanstvo-Ukra-ni-sutn>
5. ЗУ Про громадянство України від 18.01.2001 № 2235-III – Ст. 2.
6. Конституційне право України: посіб. для підготов. до іспиту / [Ю. Г. Барабаш та ін.]; за заг. ред. Ю. Г. Барабаша. – Х.: Право, 2013.

Олаг Н.В.

студентка,

Національна академія внутрішніх справ

ОБМЕЖЕННЯ ПРАВА ГРОМАДЯН НА УЧАСТЬ У ВИБОРАХ І РЕФЕРЕНДУМАХ

Ще з давніх часів первісно – общинного ладу, в людей почали з'являтися управлінські навички. Вже в ті часи, в суспільстві проходить певний поділ, в якому відокремлюється глава плем'я (вождь), який наділений авторитетом між людьми родової общини та народ (родова община), який підкорюється вождю і в той самий час, уже обмежувалися в своєму власному праві. Якщо розглянути інші хронологічні рамки, а саме правління гетьмана – Богдана Хмельницького [1], то можна сказати, що тут вже є нормативно-правові акти, а саме статuti, в яких розписані певні правила, яких слід дотримувати в обов'язковому порядку, в разі порушень, передбачений – штраф або суворе покарання в залежності від виду і складності порушення. В той час, коли майже у всіх країнах Європи панували монархи у запорожців існувала республіканська форма правління. Кожен запорожець мав право голосу у загальній раді, якій належала вся повнота влади. Паланки на своїх радах обирали полковників, а курені – курінних отаманів. Рада й вибори старшини проходили за складною церемонією, яка формувалася століттями.

В сучасності, актуальність цього питання, грає надзвичайно велику роль. Дослідження даної теми не втрачає своєї актуальності протягом усього періоду існування незалежної України. Так, цим проблемам приділяли увагу А.М. Колодій, Ю.Г. Барабаш, О.В. Батанов, Ю.Б. Ключковський, О.В. Скрипнюк, В.Л. Федоренко, В.М. Шаповал, В.І. Співак та ін. Але на кожному етапі розвитку України виникають раніше не досліджувані питання, або такі, що потребують нового вирішення у зв'язку зі змінами в законодавстві чи у зв'язку із загостренням політичної ситуації в країні.